

Леся
МудРаК
Збірка
поезії,
перекладів, переспівів та
прозових етюдів -
РЕФЛЕКСІЙ

Текс-ТЧ-ЛЬ & *Libido*

Київ
2015

УБК

ББК

Мудрак, Леся

ТекС-ТИ-ЛЬ & Libido (рефлексії): Збірка поезії перекладів, переспівів та прозових етюдів / Леся Мудрак. — К. : Самміт-Книга, 2015. — 152 с.

ISBN 978-617-7182-92-3

Видання охоплює поезії Лесі Мудрак, написані впродовж 2005—2015 рр. До його складу входять різножанрові авторські твори та їх переклади на англійську мову (перекладач — Анна Іванченко), поряд з переспівами із сучасної азербайджанської лірики. Поетка вільно відчувається в улюбленому, розкутому говірному вірші, в поезіях в прозі, в ритмічній прозі, схильна не тільки до яскравих, несподіваних метафор, а й філософічних медитацій екзистенційного сенсу.

УБК

ББК

*Автор висловлює вдячність за підтримку і віру у творчі висоти
дивовижній родині Степуріних,
а також колежанці-художниці Христі Лукашук за цікаву графіку*

ISBN 978-617-7182-92-3

2015 © Леся Мудрак
2015 © «Самміт-книга»

* * *

Знову — сентимент, знову — рефлексія: не шукай мене в іншій жінці, не шукай у чужому чоловікові. ІНШІСТЬ, інакшість, інакомисліє, провокують, зближують, убожевільнюють, дотягують, але — не зберігають і не живуть. Так іноді хочеться увійти в себе, як у атрезійну судину, і ніколи більше не виходити, не знімати із себе петлю, і себе — із петлі. Ніколи не зможу бути кліткою своєї свободи, падати у тунелі Твого безумства, окреслювати силует могили для нас обох. Набираю себе й беру, як слухавку. Щось собі говорю, навіть переконую... У чому переконаю?... У коней і могил завжди — специфічний запах... Запах пройдешнього. Запалені диким жахом легені вихукують вдих-видих мого напівуявного божевілья. Минуще зав'язує мертві очі червоною хусткою, але — шкіра...як глибоко відкрилися її пори! Вони готові були прийняти Тебе всього. Вони відчували РН 5,5 гармонійного проникнення... І ось... Ти, як фенольний піллінг, злущуєшся з мене... злу...

Pulse opened up
in forms of clay.
All set in stone.

All except us...

You are driving
broken waves...

I start trembling...
I am burned...

— Bored?!
— No!
Up in
flames.
Filled up evening
drags us along.
You're saying:
— I'm thinking...

The body's a mine...
I'm polishing the bronze
of my feelings by a feather.
Here — we're engaged —
fingers alight.

This is the love
of a hundred voices..
Howling, there is no way out...

Give yourself as you are...
Energy out.
...I'm not a mistress!
I'm not the one they call when needed...
Wait!
Don't go!
Don't go!
It is —
much too high...
there — much too hiiiiigh....
much-toooooo-hiiiiigh!!!!

Пульс роз-чах-не-ний
В формах
 гли-няних.
Глиба — в камені.
Ми — не кам'янііііііііііііі...
Ти накочуєш
Хвилі
 ламані.
Дрижаки — по мені...
Я —
спалена...
— Спала?!
— Ні!
Спалах ахає.
За бороду — вечір загнаний.
Кажеш:
— Думаю...
Тіло — міною...
Шліфую бронзу
Чуттів
 пір'іною.

Вже — заручена —
Пальці світяться.
Ця любов і є
стотрембітною.

Аж завиється
від
безвиході...
Дай себе, як є...
Будеш
вихлюпом.

...Не коханка — я!
Не — за викликом...

Зачекай! Не йди!
Не йди!
Там — зависоко!
за-Ви-соко!
зависоко!
Зависоко тааааааамммммм!

* * *

Eros and Tanatos

Kissing...
I get it —
our kiss is as hard as death...

Stink of streets... and cheeks...
Just snow pouring out
or... pouring in
Seals of touches,
room is crunching...
Our — spa
And
paradigm of dates
kissing your finger... пааа...

I am not fighting
with fins —

you take off your dress, and
there's
a rib
from Adam,
or Amsterdam...
Not about it...
not about it...
I am... about...
.

Writing style and write-in-style getting harder:
From poems,
Not bodies...

Cause you
Will
Tomorrow
Mix
My shadow
Into
Cold clay...

Ніколи обійми не прив'язують — прив'язує те, що — поза ними. Тебе весь час настовхують на момент істини: на канонічне сприйняття чи несприйняття... Ти мучишся. Ти вириваєшся за кола на воді. Ти колажувеш свої дні. Ти — містерія власних обіймів, які перероджуються в обойми. Ти ненавидиш... Ненавидиш до нудоти... Особливо, коли повертаєшся. Дурна циклічність. Хочеться жити історією, ніколи не переживаючи її. «Наша історія — всуціль трагедія», — писав В'ячислав Медвідь. так не хочу аби трагедія ставала історією. Мені видається, що в почуттях існує «чорний квадрат» Малевича... є обійми, в які не хочеш повернутися тільки тому, що вони повертаються до тебе, а ти їх не відчуваєш. Обійми, які дивляться крізь тебе, як крізь скло, на якому нічого не лишається, крім відбитків, що можна витерти ганчіркою

Блокпости невагомості внутрішньоструктурних відчуттів породжують блоки пам'яті блоки уяви блоки неіснуючого існування. Ми блокуємо одне одного на метафізичному рівні, ми перекривлюємо події, які могли би статися, коли би тінь фобій не бігла за тобою так швидко, коли би тінь трагедії не накладала свої відбитки на сердечні клапани. Боротися задля боротьби, вкурювати, що ти жінка — варта в житті не дутих ілюзій, не просторового болю, а того щастя, яке не виміряти глибинним змиканням нутра того щастя, яке не має суто вербального сенсу того щастя, в якому би не сиділа твоя суєта суєт. Пам'ятаю, як у одній із своїх ранніх новел Марія Матіос описала епізод, де жінка чекала рандеву зі своїм коханим і за ту годину, на яку він спізнювався героїня новели прожила ціле життя... і от, коли Він з'явився у дверях, вона взяла сокиру і вбила його...

Формула смерті набуває правил вічного вагання, вічного екзистенційного вибору. Смерть насправді — відмирання фізичної пам'яті фізичного тіла... У смерті, як у божевілля, єдиний вибір — самотність, але і вона спонукає до діалогу, коли просто хочеться помовчати.

* * *

Ти не готОвий...
Овид?
Овідій?

Літо
замкнуте
в міті.
Шугає коло у нАдра
надривно,
принАдно
коло-во-ро-ти-ть,
роздмухує ватру...
стрибаєш у неї —
розпечену пектораллю глибин...

Втіка
до Єгипту каміння,
стрибаючи через тин...

Амазонка — з м'ячем.
М'яч — шабатин.
ША!
БА!
ТИ?!

— Твій хід конем!
Не гальмуй...
Не...
Не...
Не еее...
Скіфе, співаючи сомму,
не віддавай нікому!!!

...Ти не готовий...
Танцююча пластика
вигинів, стегон —
на губах розпластана...
Ста-лося?

Ось!
А!
На місяці — танцює
нага нога...
та

Ти не готовий
бути
моїм часом:
зрання й до безкі-нОчності...

Бог — Ра —
на —
пуп
зві-ра
талі-с-маном
манна небесна — гуп —
— ай-яй,
коханий,
голова!
Овва!
Овал тОго пупа
прив'яжемо до чуба
чи до вуса
(індуса?).
Горіла сОсна — у Стуса...

Барабан гупає...
Що нижче тОго пупа є?

Орел чи чІтка?
Не чіткА нитка,
що все — хрЕстиком
— хресТИком
ком... ком...
...Компот із персика.

А ти —
з вершника
— а?

Вершник.....,
вершникОм
веретЕнО — у Пітера Пена!

А бог — Ра
— на пупі...
полотно
акварелі —
вище стелі!
Вище стелі!

Ви —
ще?!

* * *

Пробивати носами риб
камінні партери моря.
Чути, як хльоскає очерет
порепаними п'ятами стужавілих хвиль,
як кожна зморшка
вчорашнього берега
промовляє своїм внутрішнім голосом.

Ти, замислений, дістаєш із кишені солені смугастики,
відділяючи одне від одного,
ніби відділяєш себе
від того купальського вінка,
в якому оселився.
Ковтаєш прісне пиво,
з насолодою перебираючи губами
кожну бульбашку піни,
що нагадує тобі пам'ять,
яка, час від часу, б'є кулаками зірок.

Ембріон місяця,
зачатий морським відлунням,
не дає мені спокою,
ворушиться ув оці й голові,
як ненароджений початок нашого
«Пересопницького Євангелія».

Ми щасливі між видовжених голів кипарисів
і відкритого комунікативного поля каміння,
що одне одного перемовчує...
Притули вухо до мушлі:
почуєш,
як захлинається Наше почуття
У СКЛЯНЦІ СОЛІ,
що залишилась від церковної літургії,
коли свічка згоріла до краю...

Помолімось морю,
яко воно прийняло наші душі до серцевини своєї.

...Купальський вінок,
Прив'язаний до берега рибальським канатом,
Ще не прийняло небо...

Stop!!! Оче-Ви-дно,
дно видно, о-о-о!

Он, диви:
— Чи Ви?
Чи не Ви:
отче,
лечо,
мачо...

В голові —
гном
плаче.
...чап-пач-чап...
ходять сльози в очах:
Ізольда без Трістана
пережила три
стани,
а не...а — не...а-нееее....

Олжа?!
жало —
у ло-
ні?! —

ло-
па-є...
Віп- пів-
екстаз —
узами шлюб-ни-ми —
враз...
А чи акбол, любка, є?

I — STOP!

Знову — на пост?!
Фортуна нутра
виголошує тост:
— За тебе, за мене,
за наше дитя...

...Тибет
для нас — табурет.
чи —
терубат —

все глибше — назад...

Dasein,

спивай
те,
що вихопив місяць,
а-а-аї! —
пивом мови цих тіл:
ось,
тихцем —
коло з кіл...

Лік?..

Оволодів оловом, оводе?
То ж — STOPPP!!!

ай-ай!
...дна таки не видно!
...дна таки не видно!
...дна таки не видно!

Ode (or OH-DEAR!?) to the Heart

I
Troll of the body.
But you,
you wanted that?
Trolling and rolling))))

My head is a crack...
You?

Want?
More!

Spiraling up and up...
Attacking from everywhere...
I cannot breathe...
Bards — in ribs
Rib on music
Retro in pillow
buckling eyes — I-can-not
sleep!
Backing my sleep with matches

matchy
floor with you as cover
at a ninety-degree angle...

Hail? ALL?!!!

Meetings, in loin
your subconscious consciousness
bleeds in snake knots
at a knuckle...
At a knuckle...
Tsu-na-mi...
me....

II
Indifference and despair
being cardiocentric

The aorta has grazed
the point in the knotted heart.
Heart is skeptical and aseptical,
would you just... stop

Wrap up in the city hustle,

take up some cocaine, swim in a fish tank

with the fish already dead!

Water prints as bestiary.
And
fish heart as drymba...

...I'll take Yiddish womb out —
And insert two circles...
...Night as a bisector of angles...

I am alone....

And —

NAKED...

Люди створені, певно, для домислення й дофантазування, для розкоші асоціацій, для вічного блукання власними сумнівами й звилинами... Коли хочеться пересититися чужим життям, не зазирнувши у своє, — й подивитися на себе збоку... Оця притягальна сила ока в чужій шпарці — манить і провокує... і знищує всі енергетичні зв'язки й бажання подальшого спілкування...

Але що робити, коли доточуєш і домислюєш своє життя, коли подаєш його публіці з гарніром перчинки й шаленства, розкутості й людолюбства? А потім — вишкрібаєш із себе дику спустошеність і безмежну самотність... Що робити, коли розумієш, що в цьому світі тебе все тільки насторожує й напружує? Мені весь час хочеться ставити риторичні питання. Мені хочеться інтелектуально перезавантажитися.

Буває корекція каменю, зору, оточення... але не буває корекції справжності...

Дике відчуття внутрішнього катастрофізму... Спустошення...

Усе в нашому житті — дрібниці, марнота... Крім серця...

Воно тримає все в собі... і — на собі, й — над... собою... Виношує, вимірює, вивіряє, виклапанює, тахікардізує...

Як серце вмонтувати в розум?

Ти мічений моїм лоном. Монолюбов. Лонолюбов?
Втиснув мене у прямокутник.
геометрична прогресія без доведення.

Затісно у кутку — тисне контур олівця.
Вимірюю альфа-бету,
відкидаю геть теореми, бо
не маю точки перетину з тобою в своїм лоні.

2011 р.

Шамани!
ша!
мані!
Поки не зірвались з язика глосолалії.
ЛОС?
СоС?
АЛІ?
Декодуємо сніг на безхатній мітлі.
МІТ?
...звивається барабан
набакир вогню...

НЮ!!!
У саркофагах на губах смерті губляться...

Рубенс не закриє пензля.
Пінзель не запізниться у бароко.
Вігвам шаманів....
Рит-ми — в ріці глосолалій.
SOS!OK?
О-фіра для звіра!

* * *

Думаєшшш...
Дивишшшся...
Мов сніг тисячоокий
крізь зачинену браму...

Вга-муй-ся!
Яяя — незламна стерня...
Тан-цюй!
Настає Стрі-те-ня...

Світ —
над Тобою —
у русі...
Русяві дороги,
дерева-стовусі.

Пере-кинь через кладку мовчань
сиве дівча...
дівча-точ-кооооо...

перезріле дитя...
Люб-лю ТЯ!

— Ні!
Тобі просто цікаво...

Навznak перекинуто каву
чуттів...

— Хо-тів!
Ти мене
просто
хо-тів...

А я —
зако-хана-ааа.

Ніч перед Різдвом і —
са-уна...

Твоїй присутності пещу руки...
все нижчєєєє,
ниж-чєєє
котяться рухи....

Язичок зачепивсь за сосок:

ЦМОООК!

Вниз і —

вниз

по пекельній стежині...

Ми —

винні?

Ні —

беззупинні!

— Зри в Корінь нині!

ТВІЙ КОРІНЬ ВЖЕ НЕБО ПІДПЕР!!!

Розкошую над Ним

сферою

Не-при-том-ностіііі.

Ти

зайшов у Моє життя...

постіііі!!!

Мов зерня в маківці порож-ній, -

Сховайся

і — жи — Ви!

Смак різдвяної трави,

яку смакує тіло досхочу...

Знову хо-оо-чу

очам кричу:

Ми приречені мукам Тантала...

НЕ відпуск-ай мене!

НЕ ВІДДАВАЙ!

НЕ КИДАЙ

СНІГАМ НАПОТАЛУ!

2006 р.

On a bus stop
An unknown man
Dove into the fishtank
Of my braids,

which from his hands

slipped out like fishes...
Robin Hood did not do rumba,
Rablais was not hot on rain reefs...
I haven't yet but spots
on giraffe's tail...
Barboval bottle
sang like a tambourine...
A kilo of bananas
Banned long ago)))
If you want, you can go
and never return...

Hieroglyphs of hairs looking like...
body art, through your skin, —

climbing up...
With a hook, a holder
Hang yourself with anything —
while you're here —
On the surface —
Not in the artery...
Art, act, or interval

in the atmosphere...
Matches finish up fairies on the candle —
Where fanfares
are fuschia

we were lying in the fishtank circle
And those braids
Fell dooown, fellll on the
Circle
And —
Then???
AND — THEN!!!

* * *

Throw your crown
in a hole,
screw out the earth's cap...

Your fiesta's marathon:

Fee! yesss! tar?!

Take by the crown —

from below —

I'll pray you out — to water..

I'll claw out everything holy
that you've got left...

Swirl,

suffer,

search...

I'll bite you!

II

Relationship to be attacked
by piles
of papyrus,

or a barefooted
book,
our common anaphora
Then I'll throw
scores of turtles and gurdles,
to be with You...

To Hell with You!!!!

I see it in heaven...

Soon...

oh so soon...

the crust of bed...

will submit....

and fall off....

EEEEEEAT!

HEEEEEERE

Панічно боїмося самотності, в яку по вуха, вгрузаємо... несамовитосамотні, самотньооскуйовджені, емпірично напружені... Якись правильні числа, безголовий тиждень, якомувсепобарабану, а чи барабаном мені... по звилинах, по паперовій шкірі, по загуслих краплях присутностівідсутності... По тому, що все за 5 хв. стане онтологічним виміром.

Я НиМ стала... і, видається, що за 8 років, настільки відчутно, що тремт почуттів уже сам себе перевершено-недовершує... Усі оці вигадані кано-ни, фобії, формотворчо-уявна складова здорового глузду... Так хочеться креслити штрихпунктиром... Щось домислюваТи.

Уява — не фальш.

То чому ж ми ... чому жми... саме — Ми... иии...

????????????????

... Від сьогодні — тільки внутрішнє торохтіння порожнечі...

І ніщо і ніхто і ніяк не врятує справжнє й глибоке...
Випекли випалили вигризли — дірка на склянці
на долі...

Житиму але не я
любитиму але не я
це — не я буду тоді, коли мене мною ж убили
поховаю себе в цій осені, щоб ніколи в неї більше
не повертатися, бо повернення — це завжди — знак
безкінечності... але коли його немає... тобто він є, цей
знак... трагедійний знак фатуму... ліпше розмазати
себе кров'ю по листю, яке ніколи вже може не по-
жовкнути-воно мучитиметься — і в цьому трагедія...

Порожнеча на якій, як на гойдалці, гойдаються
мертві фантоми...

Мовчання. Паузи. Недомовленості. Ігнор. Чекання.
Розтягнутий час...

Час — спресований. Час — спіралеподібний. Час —
вишуканий. Час — викличний. Виключений. Ключ-
ний. Заключний. Але — не мій. Чекаю чекання
часу... мо, щось наздолужу...

ДИПТИХ

І
Ви-ліз-лА із-під реб-ра дерева,
ребус?
Аве!
світло — моє бра...
Єва — пра-пра...
пра-
поро-нос-ці
моїх почуттів ховають
у
свої
санскрити...
рити
тир? rrrrrrrrrr
сніг-снайпер
цілить
в тіло.

а
 воно
проситься в хлів:
там — віл, там — кінь, вівці
лівим
грають в шахи ко-пит-цем.

ихи!

сват!

ШАХ І МАТ — ТАМ —
ПОРОДІЛЛЯ...

впадають в жах
перейми дивно
перед
ножами.

О VITA NOVA!
сіна — прах...

я — ма-ма, ма-ма...

Вже
повні груди —
нЕ дощу,
і не —
повітря.

...повітка луснула — а-у-у-у —
мого повір'я,
семи церков і чакр семи — анестезія...
а екзистенції — інцест...

о-о-о-о

і я, і я...

II
Це — тест —

ребрето з-під пера —

на пробу першу з-під ребра, —
О, побут!
турбо...
важель днів...
Я — мама. Крапка. *Курсив.*

2009 р.

Stop!!! Ob-vi-ous
via the lobe, ooo!
Here, look — is it you,
or is it not:
forgot,
 your God,
 jackpot...
A gnome wailing in the head
...he-he-he-head...

tears in my eyes:

Izolda without Tristan
lived through three
 states,
 and not...
Olzha?! sting —
 in your
 womb?! —
 split-
ting...

VIP trance —
marriage vows —
 arise...
Do you have a lover?
And — STOP!
Again — to your post?!
Your inner Fortune
raises a toast:
— To you, to me,
 and to our child...
...What it Tibet for us,
 does it matter —
we are going back, and still deeper...
 Dasein,
drink
what the moon has taken, aaah! —
this is the language of these bodies:
quietly, quietly going in circles...
Count?..
Mastering final amount?
Then — STOPPPP!!!
 aha!
...you can't see the bottom!

You are not ready...

steady?

Lady?

Summer locked up in myth.

The circle rushes to the depths strongly,

attractively

running in circles,

starting flames...

Jumping in those —
depths primordially hot...

Stones are fleeing to Egypt,

jumping over the fence...

An Amazonian with a ball.

Ball as a muse.

IS!

IT!

YOU?!

— Your knight's move!

Don't brake...

Don't...

break...

Scythian, drinking somma,

don't share it!!!

...You are not ready...

Dancing stature

of curves and hips —

plastered on lips...

Did it happen?

Here!

Aaaaaaaaaa!

It is on the moon that the naked

foot is dancing...

You are not reeeeeeeeady (well, just not ready —
here!!!!!!!!!!!!!!)

to

be my time

from the early hours till eternal night...

(тим, хто полюбляє зустрічі-одноденки)

Ночі

настільні пазли

азарт — скалічений

одноразові

одноОчки,

однОстрічники...

Грець на дуді їм захукає,

зареве холера!..

...Отруїли мовчання — круками —

позривали з вітрів порт'єри,

щоб себе лоскотати гОлками,

щоб зректися себе у гОлосі ...

В соцмережах біль тролити

запобіжниками електронними...

Ось і все.
кайнозой.
безглуздя.
і фейсбуку — суцільні тропіки...
одноразові одноночники.
Віртуальні Опіки...
2007 р.

* * *

Плавиться шкіра піску —
серпень.
Екзотичне розп'яття тебе —
на дереві.
Непристойність нагу
жага
терпить.
Насолода прочісує тіло —
гребенем.

Язичком оббігаю шал
сонячний.
Кола твого забуття —
бубликом
на перст безіменний
вдягаю —
боляче —
в якесь із народжень твоїх —
згубу...

У загуслій воді —
крик —
струменем:
і німим, і природнім...
Очі — хтивими.
Сідниці, припудрені звабою,
струшую.
Ноги, підморгують ТоБі
з виливів...

Клепсидра

І
Пісок
пришвидшений —
із рук Гомера.
Очі — порепані.
Дощі загусли в повидлі.
Ритм дверей,
коли над Парижем фанера
пролетіла...
...я опинилась в клепсидрі.
Нудять години.
Ранкові прокидини ліжка.
Воно — електричне,
аж до струму самотності.
Простирадло
між мною і тілом
— проміжне...
Навіть не чути з вікон
стороннього гамору
сьогодні.

II
Ти кажеш:
— Це — наше... На-ше...
А холод повзе під шкірою.
— Чекай!
Я прийду, гаразд?!
А йдеш, мов на страту, чи — допит.
Мені хочеться
взяти світ і
добряче
рубонуті сокирою...
Потім —
на душу — час,
від страху — допінг...

Я — клепсидра...
Клац-клац:
курок піщинок,
а чи —
недОпалок...
Роги Тура —
любов —
у трипільському позасвітті.

Роги вп'ялися у серце,
І в лоно —
вп'ялись///
А я....
А що — Я?
Мене потрощили терміти...

III
Лишаєшся в Нас
лише,
коли сніг доростає до чуба.
— Хочу Бути з Тобою!
Бути!...
Чорнота заливає обличчя.
Розірвуть вовки
наше щастя на шмаття.
Мене пошматують, любий...
— Іди!

Не дивись...
і-ди...
Тобі порожнеча личить.
2007 р.

* * *

...le ventre des mandarines jusqu'à ta bedaine.
Je me tiens sur tes trois baleines.

Quelques centaines de citrons jusqu'au gouffre.
J'embrasse la queue de ce précipice...
Les peaux
De ton mandarin ne s'épluchent point.
J'embrasse...
Le gouffre
La croix de ton précipice.

Non pas toi, mais la peau ?!
Dieu m'en garde !

...les balles de tes citrons, seraient-elles pour le jeu ?

O mon Dieu !!!

L'armoire, comme une poubelle,
Déterre l'ordure des souvenirs rebelles.
Le sac des jouets crie.
Je suis dans Ton monde
Et celui des
Langes.

Mais les oranges crient
Avec la luxure
Je ne suis plus moi,
A peine un double de moi...

Traduction française par Dmytro

Tchystiak

* * *

(Ніжкам присвячую...)

[illegible]

* * *

Ерос і Танатос. Цілуємось... Розумію — цілунок — важкезний, як смерть... Сморід вулиць... і вилиць... Просто сніг раптом — вилився, а... чи — вливсь... Спайки дотиків, хрускіт кімнати... Наше-спа.. . І парадигма побачень цілує твій пальчик... пааааа... Не пручаюся плавниками — скинеш плаття, а там — ребро від Адама, чи — з Амстердама... Не про це... не про це... я... про... Стиль письма й стіл пись-ма все важчає: від віршів, а не від тіл.... Бо ти завтра вмісиш в холодну глину мою тінь...

* * *

Кинь корону
у нору, корово,
корок землі — відкоркуй світло-фором...
Марафон
 свої
 фієсти:
 Фі! esss! Ти?!
Візьми за корону —
 зі споду —
я вимолю Тебе — на воду...
 Я вигризу ризу святе-нни-цьку —
чотириядерним тЕмником...
Видзигуй,
 Ви-мучуй,
 до-шу-куй...
Укушуууу тя!

II
Тля нападе
на стосунки
стосами
тОго папірусу,
чи — тої босої
книжки,
що поміж нами — анафора...
Ще я жбурну
кількасот черепак і —
 че-ре-пів,
щоб з Тобою набутись...
Хай Тобі трясця!!!!
У небі —
бутлі...
Скоро...
ой, скоро...
скоринка ліжка...
 скориться....
 скотиться....
ЇЖЖЖЖ!
 НААААААА!
 2011 р.

Перестала вірити людям, вірити в людей... якщо раніше ловила кожне слово, як небесну манну... розумію, що притомність фальшу, перевищує висоту світла... докруж — олжа й маски... і це — не відкриття моє сьогоднішнє — це онтологічні парадигми, які з епох в епоху перекочуються, з людини — в людину, з очей в очі... Вже навчилася бачити без очей, чути без вух... але ж завжди йшла на світло, бо вірила в нього, як в саму себе... а тепер не вірю... Безумовно, самих себе спричинено на вибір... від зачаття — до кінцевої точки твого перебування в чужому тілі... біль — не в кармічних вузлах, які, ой, як непросто розв'язувати, не у своєму напівзнищеному убогому світі... а — в людях, бо саме вони тобі болять... нестерпно... і плавиться мозок, мов пісок на пустельному сонці...
Нема на те ради... не вірю...

...коли відчуваєш себе на тому світі комфортніше, ніж на цьому, коли розумієш, що стаєш Іншою, ніж часова пробірка, коли світ тобі цікавий винятково як просторовий поліп...
розумієш проблему
«зачаєної тотальної збожеволоеності»...

* * *

ШШШШШШШШШШШШШШ...

Небо, взяте на позиТИВ...

Зашнурова-Ні вітряки.

Вібер.

Вітек.

І —

трек-руки...

Крук...

І — біцепси-як гудки...

Перепалений час і тік...

Віп-салон від клієнта втік...

Я не відаю:

де —

ерО?

А де Ти —

нульове зеро?

КоробчАний мій недосказ...

Недо... недо...

І небо-газ..

Сірником не

проткнеш вогонь.....

А вагу-на вазі...

Де Голль...

Гольф — безм'ячий.

Без сім'я — Мольфар

спокусив мене

на фанфарrrrrrrrrrr....

І тепер — я гоїдаю лід...

І тепер — я гоїдаю лід...

Хай нарие

ще часу

кріт...

І — коли я вже — у екстаааа...

Екстра ера і —

глу-хо-Тааа...

Ти візьмешшш

мене на живіт —

Ти візьмешшш

мене на живіт —

Світ... світ?

Свііііт!!!

Коли в жінці нарастають безпортретні сюжети,
вони звужують жінку, як катастрофічно атрезійну су-
дину, не дають Жінці, як кровобігу, знаходити входи
й виходи, вертикалі й горизонталі, нервові кінцівки
та дихання шкіри й енергочакр. Жінка — це мемб-
рана часу, його граційний зміст, і, переверзійний
хід... Вона — шах і вона — мат... Вона закінчується в
собі раз і назавжди, аби не кінчитись Кимось... але
втрачає над собою контроль... і, як миска під ліжком,
про чию належність уже забули, а потім випадково
знайшли, вона заживає обсягом і об'ємом і справж-
ністю...

Сейсмічна зона

Як
доооовго
я
не відчувала
 чоло-віка...

Його опуклість
 зрілу
у собі...
— О-го-го!
— Далебі!

Думки прасують
колії небесні
у переддень
появи урвища
 над світом.

Мене, мов пса бездомного,
нещадно
автомобілі

розчавучать
веснянІ...
— О-о-о, ні-і-і!
У сонця — аритмія:
ба, як видно:
його коріння жовте
на воді пульсує...
І ми — на межах божевілля
всує...
Пливемо до Едему —
там розсипаємо насіння
нашого тандему.
—Про-ро-сте?!

...знаки питання —
над нами,
як птахи розлітання...

...Роз-
коли-хую-сь
Інню, і —
в боже-віль-ню...

— Агоов!
В сейсмічну зону —
в Любов!

II
Нареши, — оголена плоть —
риба —
на хресті:
— За-ходь!

По-стій!!!

Мить єднання —
се злука склепіння.
Процес омоло-дження,
живо-тво-рін-ня.

Тіло
пера твого
калі-граф-іч-но
лоно
обводить пунктиром
дотичним
до
інтервалів весни.

Хочеться такої голизни,
щоб ніяка тобі одежина
не затулила
твою одержимість!

III
Плав-ся,
мов ку-у-сень
голландського сиру
на сковорідці живо-тика.

Застигни на рейді вечірнього дотику...
— Хочу зі спини
відчути земну кору:
надривно і
глибоко...
ще-е-е!..
Магма в між пластах тече...
Маю жагу і приціл, як у танка...
Обережно!
Я — еротична гурманка!!!

2006 р.

* * *

Небо
випило
чарку.
До ста рахували
вільними...
Доста того караваю
кістками весільними
напханого
по самі дИвині...
ДивИ, — ні?!
Ножі — пере-
чуб-лені.
Причумлені вересаї
напхали роти—нутрощі.
— Ну, трощи,
(ДОКИ СИЛИ!)
кістки

моїх споминів.
Помями
до ями
піділлєш у мій побут
масла у прах,
а мо, мила,
щоб вимила шию вдосвіта:
допоки з травою п'ю,
ніби п'яниця боса...
До світу —
навспак, навскіс...
Землею — до верху.
...а ті ножі, но-жі — вЕрхи...

* * *

Підійду і вліплю мудрій ночі добрячого ляпаса))) не тому, що твій язичок розмальовував контурну карту моїх вигинів, запаху, ліній, точностей, континентів.... Язичку захотілось відчути Сахару без цукру і сахару))))))))) а вона — враз — робилась сухою... Внутрішня зАсуха... Літали неонові мухи — фосфорилося ложе літаючи — вечір довго не смів звести ніг... а зводив...із пантелику... Зорі розтали на стегнах і — луснуло прости-радло... ...несподівано так — увірвались у свідомість ведмеді.... ні рукою, ні ру ха ми — ти не міг бути цілим... Із очей, із твоїх, намагалась хоч де-щицю меду висотать... А ти — гуляв... в голові... зі своїми мухами...))))) і брав... не мене... а... до... рук... свій мобільний... фіксувати хотів — телефоном, а не у пам'яті... Фокусація, спалахи всоталися в шкіру — хотілося здерти.... її... і... залишити в кадрі... ...Ось... голова божевілля... ось — натомлений коридор, і смагляве люстерко. І я... вся... така... автентична))) ...і дивилися сходи, мов крук nevermor...

...мандарина-живіт до живота.

Я стою
на трьох своїх китах.

Ще — до прірви —
кількасот цитрин.

Цілую прірви хвіст...

шкурин

з тої мандарини не збереш.

Я цілую...

прірви

прірви хрест.

Не Тебе, а шкіру?!

Боже збав!

...цитрусові кулі — для забав?

Господи!!!

І шафа, як двірник

вигрібає спогадів смітник.

Галасує іграшок мішок.

Я — у світі Твому

й пелюшок.

Тільки помаранчі.

Й хіті крик:

Я — не я...

а — свій двійник...
2010 р.

Коли людина досягає певної популярності, слави, — з'являється маса причетних, дотичних до її визнання...

З вищезгаданих причин, я мовчала довго. Хоча мені, як гіперемоційній та вразливій, було надзвичайно важко. Але сьогодні дозволю собі пишатися і знайомством із Надійкою Савченко, і її глибоким відчуттям людей, а особливо творчих...

Був 2006 рік. Спека. Липень. Програма «На перетині думок». На програмі, окрім мене і громадської діячки Людмили Бут, — розкута й вольова Надійка Савченко... Програма — динамічна: ведуча провокує нас на теми «сексуальної революції», «фемінного й маскулінного»... Ми з п. Людою «відбиваємося» іронією та віршами, а Надя відповідає лаконічно й виключно, шокуючи слухачів... Я не сподівалася на таку відвертість та сміливість. Ця бестія у формі приголомшила, запаморочила!

— Лютчиця... ех... мені би з такою зіркою перформанс на виступі!!! — подумала я..

За тиждень був фейєричний фестиваль «Купальська ніч», яку режисерував наш Зевс, Сергій Архипчук... На Трухановому острові, коли зірки й вінки, пускали Дніпром, коли Ніна Матвієнко з байкерами виконувала одну зі своїх пісень... О 2-й год. ночі Надійка Савченко танцювала під мої вірші... Інтермедіальна практика адекватного перенесення структури з однієї знакової системи на іншу вразила всіх присутніх. Кульмінацією дійства був запалений нею, на вищій острова, купальський вогонь... А згодом був мій авторський вечір в Інституті філології, куди Надійка приїхала з Харкова, у новому спеціальному вбранні, яке пошила, аби танцювати і перформансувати зі мною...

... Дике відчуття було, коли близька й наскрізна для мене людина, потерпає за ґратами за свою позицію, за своє світовідчуття... Я відчуваю той невситимий біль, ті голодні спазми.....Пишаюся нею, захоплююсь...
... але в очах — ота висота з вогнем, яка не вимірюється просто словами...

Амплітуда коливань жіночої уяви залежить від того скільки за цельсієм — чоловіча харизма)))
Занепадаю, як зредукована

* * *

«Если б у Господа был брат»

М. Матвеева

Приголомшливо
ховатися у Божій бороді
мишею-сіроманкою.
Ти осилиш прогризти нірку свою
у волосяному склепі?

Приголомшливо
падати
струменем високовольтним
на подушку дощу.

Приголомшливо,
коли парашут

загубив, разом із рятувальним комплектом,
нашу обручку,
чи вдяг її
на палець зустрічного лелеки,
що ніс тебе на Землю
знову народитися...
І...
Перевернув глобус...

2007 р.

Без обмежень...

І
Чорний півень
видзьобує
ліхтарі.

Випуклі
вени
гілок —
у варикозному стані...

Липне ніч до вікна:
ще міцніше й природніше ніж торік.

*Торохтить у середині...
А-решто-ована,
Реше-това-на,
Закосячена звичаями,
Пере-си-че-на січнями — я (ой-яя!)*

Ти зашморгуєшшш
зашморг
мого існування:
вниз-вгору,
вгору-вниз:
Ну, що?
Духовний стриптиз?
Готооовий?
Ми — лОви...

*під шкірою — гопак
танцюють кров'яні тільця...*

Стаю не ця-а-а...

II

Піймаюсь тобі,
мов непіймана злива.

Змокрієш від шквалу!

Носитимешш зліва
дощинок моїх
засклянілі потОки...

Я хооо-чу!
Я хо-чу!!!
А степ — руки в боки.
Вібрую.

Вбачаю
в нерозбещенім лоні

Стрілу Купідона,
що єдна в Аввалоні
голівку і небо —
торкаючись шийки...
Тра жити! Тра жити!
Вже обріїв двійко...

Розм'якнув м'якуш —
молоко твого хліііба.

Ніби голос
дуліба
почула:

— Яка незручна ТИ! —

Підлога регоче.

Канапа підстрибує

ховаючи очі
у теее,
що назовні —
манл иве-ман ливе —е —е...
— Губами згорни.

Загорни його ніжного
у пелюшку весни —

Най
німіючи
ніжиться!
За-спо-кой-ся!
Тули свою голову, слу-хай:

як стукоче сос-ок,
коли жар ли-иже вуха.
Коли меди-тац-і-я
танцем
безтактним
закрутить твій спокій
такий
же
абстрактний
Я хо-о-очу весніти
в почуттях
без обмежень...

— Де ж поділася Ти, —
камеро
еротичних
спостережень?.

2006 р.

Вирвати з горла яйце, те, на яке ти, страх виливав моїх до тебе надходжень. Снігу напхалось в аорту, що трісли ракети, корсети, монети... Не вміла вже ди-ха-ти... Зірвали серцю стоп-кран.... Не руками, а рунами, проведеш по артерії... Як мені вже посмертно... мучитись?.. Ламаєш хрести ще ніким не прокляті... Ти мене знищив, як час — мушлю... Шкара-луцу дощу — на сніг — треш пальців... Тим снігом... нудить і — від нього — вЕрне... Мене вже нема... Слідами... по... яйцю... Не кров'ю, не — жахом... свої-ми- ве-на- ми...

Порожнеча... серце — кирзове ... небо — причинне, тіло — випалене...

Колись дивувалася, написаному В.Медвідем, про кров, що скрапує у миску, під ліжко, там зберігається, але до того часу, поки сам цього не усвідомиш. Дуже довго думала над тим, скільки треба тій крові, щоб випаруватися з мисочки, присохнути до її стінок...

Очевидно, що донори усвідомлюють, що формула їхньої крові, вливаючись у кров того, хто потребує повернення до життя, допомагає тільки фізично повернути людину з того світу, а чи повертає вона морально ЇЇ САМУ до СЕБЕ?

Лімфа, що втрачає щось найрідніше, свою хімічну духовну складову, ніколи не поновлюється в часі. Навіть тоді, коли їй дарують кров її ж групи, її ж густини... Кров втрачає свою первинність, втрачає найцінніше, що в ній було — тільця, які відповідають за баланс червоного в своєму складі... Лишається тільки чорнота й Танатос. Бо кров можна поновити в тілі, але не можна поновити кров душі...

НЕз-рим-О-СТІ КОНТАКТ

(Тому, чий почуття не є публічними)

Ми підем, де трави похилі...

А. Малишко

Стоячі трави
Дивляться у ніч,
А ніч з вікна спостеріга за нами:
Ми — розхристані громИ —
Серед зими...
— Ви ігноруєте мене:
Мічену шляхом,
Лічену піщинками,
Скалічену обе-ре-гом,
Непересічно — січену Місяцем
Жін-ку?
Уни-кає-те,
Закинувши якір сум'яття
На днище
Моєї долоні?

Які Ви — солоні!
Який Ви — у лоні,
лот-мане?
...Мене манить
фан-таз-і-йя-а:
Лопочуть п'яточки
жаги-ясочки у самісінькій Азії....
а.... не....

II
Сніг...Розпуста-гріх —
Без спідньої білизни
Ви
вибігли
на пере-ліг,
Що день дорогу перебіг...
А Ви своє:
— По-ні-і-іж,
Ли-и-изни-и-и! ...
І ніжний докір голизни

Вас не соро-мить,
а заворює гіпнозо-о-ом,
в уяві Ви загрузли носом:

— Ось я не знаю:
Правильно, чи ні?
Коли когось покликав я на сніг,
А виявляється — її нема...

Мій дах
потроху
в осінь вже сповзає,
а я реву на дачі: ааааааа:
на віддалі
ти
заведи
мене
до ранку...
Я —навзаєМммм!

Тебе обмацати так хочеться, лелітко!
Обцілувати
Твій дитячий шал ...

Об...

об...

об...

Об ... і...

від обіймів клітка,
розкрита
у Нірвану,

споку-ша-а-а...
... Читаю Вам Поезії —
він звивисто
Між груденят
пасе
свою
жагу.
Цей танець

здатен
звук у стогін
Ви-вес-ти-и-и...
Відточую
у ротику еротики
Його...
І... ні гу-гу...

III
Душевний акт
Знеможує спромогу.
Я — таємничість
в темені,
Мов цноту —
зацнотовану
Тобі запропоную ,
тобі запропоную...
На-а-а!
Від любощів тремтіла таїна.
ТА і НА!!!
Вигукуєш мені
в високовольтнім ста-ні:

— Твою роз-кіш-ницю
язиком,
губами...
Щоби завила ти
зненацька
від нестями.
І сонце розгортала,
ніби згортки
(о-о-о, як на них квітують ці панчішки!),
чи розкривала
Ніби манускрипти, ніж-ки:
все
Шир-ше-е-е,

Ширше-е-е...
... самі собою
згодом
прийдуть
вірші.

Хай ширять
Наше РІ

У передтишші.
Я із мовчанням
 змовчений,
Мов час.
Панянко-втому,
ляжте поміж нас!

IV
Ми граємось, як Діти
У спокусу,
Ми тиснемо у почуттях на «газ»!
А миті терпнуть
В енергитичнім згустку:
Органно
 Організм
 Огранює
Оргазм...

... Оргазм
Ви-віль-нює
Із ряботіння
 Твоєї осені
Екстазу такт...

А я —
люблю тебе,
Як люблять те світіння
Тіні...

Тому,
Що є
Незримості контакт.
2006 р.

* * *

Африка- не-
фригідна...
з Тунісом
не
переспиш....
фріки і сфери - мідні-
га-шиш...
шишками, шашками - лоно:
фінал - в герці джекпот.
При-чаїлося крісло...
трісло воно?
чи- прісно?
лот!!!!
Ніч -у -залізній мисці,
і
колобкує страх..
не кохалися місяць...

не
кохалися
місяць...
не
кохалися місяць.....
жах!!!!!!!!!!!!!!!

* * *

У метастазах оргазму
берег ховає сіль моря.
Наратив сексуальний —
розпатлана жахом мантра
Кровоточить Твій вдих —
знекоровлений видих ери...
На даху не відкрилася
ще одна чакра..
Рию яму для мозку —
на цвинтарі душ суміжних
Короновані ноги
оминають усі церемонії.
Резервація вечора.
Напіврозчахнене ліжко.
І ми — минущі
й не-тямущі омоніми.
Тисне кров на живе —
унеможливорює втечу.

Я — не зовсім — сліпа.
Наше зближення — безпредметне.
Та буває і текст — табуретний;
Ти мені — такий, як ропА,
чи — рукА...
Бачить Бог —
що
відріжу пальця.
А — за тим?
Авангард,
чи — здичавіла рідність?
Розумію, що —
карма —
гарт —
і за нею-циклічність.
Ти — мені — не коханець,
і не сват, і не брат...
Сіль — відбиток сльози —
на моєму столикому жарті.
Заріюсь у подушку,
ніби — вчений — у свою кирилицю...

Може, мені — на цвинтарі —
отак —
без опалення?
Я не хочу Тебе
В мені щось...
надломилось.

* * *

Вирвати
свою середу
віддати кондуктору, замість квитка.

Вирвати вухо і
вручити Ван-Гогові для ймовірних ескізів.

Стати вивіркою —
вивернути сонце з вовчого шлунку.

Вирвати зі свого паспорта Себе —
і стати хрестиком,
щоб на граніті
захотілось
намалювати
нулик
2007 р.

ТИ-НЕ-ВИ

(диптих)

I
Ти-не-ви-повзешшш
Із мого ліжкааа:
Наші фантазії —
У лахах прозорих —
На морі,
На мітлах?
... а-а-ах!
Ошелешені пере-хожі —
Без зупинки —
в літературі.

Час фіксує свої позначки
На моїй
колоритній
фігурі...

— Фуріє!
Ама-зонко —

скальпель дощу —
у мізки.
Бездонна...
Без... дон... на... донь-ка-а-а
Скаженого піа-ніста.
— Ну-дис-те! —
Піарять місто.
І ти — манекен без одягу...
Макет манекена...
Ооооооооооох....

II
Лодія?
Дія?
ПО-ДІЯ —

твоя найрідніша родимка.
Той настрій і є борвієм,

Що рос-те-е-е,
Росте-е-е...і...
Пру-у-ужні-і-і-е-е...

— Ходімо зі мною, Війє-е-е,
Туди, де Бродвей бовваніє?
Ходімо зі мною в степ?
Ходімо зі мною, степе?!
У твій трав'янистий склеп,
Де так неляжливо нестерпно...
Не

тре-ба!
сама роздягнусь...
Лиш тільки не скину шкі-і-іри.
А хіть свої зуби шкірить:
Смок-ток і —
шоо-ок!
у Ягусь...

Я — гусінь на серця дереві —
Потреба його ді-ря-вити...

... Кох-ай мене — аж до реву!
Кохай мене надуювно!
Кох-ай: щоб так і так
простір
втомою
судомило.
Аритмія сердечних атак —
на —

еротичній соломі...
2005 р.

* * *

SSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSS....

Черепки — в синтагму...

синусоїд мого коліна.

атоми білого акту...

активований біль —

мотовило —

у руках

пере-ці-

ло-

ваних тан-го...

сіль у лоно...

мішень — у сонці

мого хребта

не та...не та...не таааааааа-

аааааааааааааааааа...

Мертві душі — Тантал —

з хреста до мішені...

заварюю чай у колодязі —

голий, зелений...

Мі-Лон-га —

на перехресті —

мертвих душ —

порожні піали...

Марево сексу —

в ребрі піару...

Танцюва-ли.. тан-цю-ва-

ли

з мертвим півнем, чи

з

гострим чортом???

...аорта

твоеї долоні —

не замінить

мені

серця...

КУПАЛЬСЬКІ ВІЗІЇ

Режисеру мого натхнення

І
Тулю
до асфальта
вухо:
Ван Гогиця...
Гопки ска-а-ачуть
голодні гормони.
А під бубон
і під гармошку ті-і-іла
Музичать своє па-де-де:
Купальська ніч — повитуха
пологи приймає у грому...

Я Вас хочу до втрати розуму!

І люб-лю, як ніхто і ніде...
Мій вінок — самотою плетений
прив'язу до цих вод розтерзаних...
а вода, як завжди, пручається —

і — на шАбаш доль.

Чую стогін зелений — Летою.
Наша папороть
поруч
змерзла вже...
А пісок стане в профіль —
привидом
і станцює нагий корогОль*.

Лиш вогонь-вогневище —
фатумом
Зорям срібні крильця випалив —
Я стрибаю в його рес-публіку,
Щоб наблизитись
до прима-а-ар.

Шепіт-шурхіт застиг на ват-мані,
де Русалка три кола креслила,
їх до трав пришивала — бубликом...
Слина хіті котилася з хмар.

* Короголь - різновид танцю.

II
 Я чаклую?!
 Химера янгольська...
 невміло отак —
 вразливиця...
 Черлень — на щоках Купайлових
 Черленить закоханий ста-ан.
 Віщунка тогО первинного,
 ТогО...
 Природно-стихійного...
Як Едем, диво-лонь
 Розчах- ну-та??? —
 До нього —
 близька-близька...
 ... Я спіймаю тебе
 У
 пе-лену!
 Погойдаю
 В тумані маковім,
 І твою
 роз'ярілу
 пруж-ність

Зацілую,
 Мов не-мовля!!!
 Вишукую по-флюїдику.
 Виглядаю Вас звідкілясь.

 А Купай-лиця не вгамується —

 Павучиха нічної гри...

 ой, на Йвана, на Купааааа-ла...

 не чекай...
 не приходь.... Не
 не...
 рррррри...

* * *

Асфальт
плаче,
підсвічений риб`ячою лускою,
з обох боків землі.

Спогад боляче б`є
в обличчя Смерті,
що дивиться одним водяним,
а іншим — Божим оком.

Ми поруч.
Вдвох.
Несемо у пригорщах
самих себе Собі,
не розхлюпавши навіть.

Бездомні стонадцять хвиль,
стонадцятьма ручищами
тримають одна одну,
аби вижити...

...Доповземо...
Тільки б мертві води
не повноводили.

2009 р.

ВІД ТЕБЕ МЕТЕ-Е-ЛИТЬ

(Триптих)

I
Не-спо-діванка.
пахнеш ладаном.
Ладен — кожен, а Лада — зась!
Глянь: моя засмага
ла-тана
присмаленим воском взялась.
— Ти — зваблива до непристой-ності-і-і,
оком вистрілив —
де-коль-те-е-е...
Не-при-ту-ла
Тулилась стоячи
Лоном
у тонкошкі-і-ірий степ.
Зверху — Вінчі, а нижче — Рубенс дома-льовують
не-на-сить Господню...

Втіху Космосу,
Землю в губи
так і хочеться
за-лю-бить
Ми — розплавлені,
бурштинОві.
Тара осені, форум фраз.
Шлях до тебе — це шлях до аріїв,
що обличчям до зір — в анфас.

Наді мною зміїє Врубель —
Демонічні ці ру-хи,
уу-у-ух?
простирадло долівки грубе
вже напружило ночі слух...

II
За-дих-ай-усь?
Мадонна марить —
Зерням —
маками у майбуть.
Приміряю на себе Київ —

Роздягаю його можуть.
При-тя-гну-ти?
Тя' гнути?
Ну, ти-и-и!?

Ця спокуса куса, Косо дивиться
На ку-у-усень
твого небожителя!? Небо, жителя?!
— Ти — у мене між сте-е-егон для...
Моє не-мов-ля...
Почалася ти звідсіля:
з солі й крові моєї сльози,
оазису грози...
Тссси-и-ить!!!
Мене від тебе метееелить!?

III
— Мій верш-нику-перевертню,
Стелю моєї голови,
До-ви!!!
Зловиш?
Ловууун!

Душа світова — кавун:
По-скибочці — у руку.
Малиновий дзвін — у серце.
Не сердься!?

...На страту колін-губи!
Заманко моя животворна:
Живіт горне
до себе жагу-у-у:
Твоя вишиванка — чорна,
червоніє квітка в паху,
у-у-ух!?

— Руки пірнули в здогад,
По-тер-ча почуттів — спа-лах!?
Небо мені морга-а-ало!?
Ти, справді, мені потрібний!
Люби-ти-му, як Гафіза!
Набряка-а-айють в мені —
мізки...

— От, цноту стобіса!

* * *

Вимолена дзиґа ока,
Видощена дошка снігу.

З ніг — у...
 голку...
З голки — в сіно.

Я — у чобіт.
Ти — у капці.
Нудить кло-піт
череп-аш-ці.

Хочеш жи-ти?!
Жи -ти — жорстко...

...Вимолена дзиґа ока...
Зіниця, мов кулька —

в прірву.

У мені
— голки —

 лОпають...
ти — останню —
 підІрвеш...

2007 р.

* * *

Я тебе роздягаю...
Анатолій Кичинський

Роздягни!
Благаю!
Зніми з мене зайвий мотлох!
Так незатишно в лахах —
Тіло
вимолює
наготи...

Шукають долоні сліди
Цілунків на спині,
Дотиків...

І ходором ходять в мені
Тільця кров'яні...

А Ти...
Роздягаєш усю
(на таке тільки здатні хвилі),
Розмовляєш зі шкірою жестами —
глухонімий.

Роздягай мене так,
Щоб від акту стриптизу знесиливсь
Наш читач...

Кожен дротик на шкірі — вий!

О-го-ли!
У чистилищі грудня не личить —
в одязі:
декольте твої губи запрошує на рандеву.

На підлозі — печаль —
Чаїнка розтоптана в потязі...

Хочу тілом повітря
Торкатися
Тіла вуст.

Роз-дяг-ни!
Візьми мої груди
За грати пальців:
Їм там затишно, рідний,
Так само — щоці — щік.

Тільки знову — години —
Воскреслі неандертальці...

Роздягнеш мене...
А годинник заглипа:
Тік-тік...

2007 р.

* * *

По — ро —ді-лля — Я?!

Промінь робить ранкову гімнастику у моїй кімнаті.
Шпалери грають у «пострибайчики»
з сонячними зайчиками
через прозору сітку вікна...
...Хрести дерев'яних рам
перекручують світло десять разів,
щоби звернути увагу на себе
променя,
саме того,
що став кімнатним гостем...

...Друже,
а я
народжуватиму для світу
сонячних зайчиків?..

2005 р.

* * *

Одягни!

За шовковим пологом
Заховай мене вперше!
Риби з'єднали очі —
Спільне око, яке — ось —
збільшиться...

Я хочу звиватися
інським дощем,
кидатися одежею.

Ти хоч раз одягни:
Роздягати завжди — черги... .

Із лівиці півкулі своєї
випусти острів.
У моїх валізах

завелися сердечні черви,
Побороти їх, рідний, пробач, —
ой, непросто...

О-дяг-ни!

Допоки у спокої струни нефриту.
На подіум долі виходжу — роздертою...

...Розніжена ніччю,
Перед натовпом — непокрита...

ОДЯГ-НИ!

Допоки ще
хочеться ...
бути жертвою....

2005 р.

* * *

Заснула в льолі апельсинової шкірки,
сновиддя розбивалися об цедру
Соками артерій.

Ніч.

Акценти сонця
на краплинах,
як пломбіри...

День — як день...

А я — вже апельсинова.

Як же личать дольки повновиді!

Тіло — помаранч.

І я — сновида —

висновиджую із апельсина — сина...

Як же хороше — ні рук, ні голови!..

Ані часу у мені...

суцільна...

мати...

Вийду із овалу,

мов з кімнати.

Знов засну — думками — догори...

2008 р.

* * *

Хатка — на курячих лапках:
з напівкімнатою і напівстінами
обертається до нас лицем...

Вона — чужа — не Наша.

Я тішуся!
Бо дах голови, що з'їхав,
хоч не змокне.

...А хатка горнеться до нас прибудним хатеням:
Щоб його вимити,
вчистити,
наповнити...

І — аж тоді —
захукає чайник на електропліті,
забрязкотить сталевими ніжками
столовий набір, придбаний за останні копійки...

...— Ох, наша Хатко,
на курячих лапках,
з найманими чобітками
і брудним картузиком...

— Що ти нам принесла?
— Все... — сказала вона,
струснувши з чуба пилюку...

2005 р.

На зупинці чужий чоловік пурнув у акваріум моїх
кіс, що з-під рук вислизали рибаМи... Робін Гуд не
ронделився румбою, а Рабле — дощовими рифами...
Ще жирафі на хвіст не низала плями... Твоїм бубо-
ном бемзнула Барбовалу пляшка... Бананів кіло я
давно забанила))) Хочеш — йди — вертай-не-вер-
тай... Ієрогліфами волосинок мА-рилось... Боді-ар-
том, крізь твою шкіру, — дерлась... Держаком,
друшляком, хоч чим-небудь, вішайся — поки тут
— на поверхні — а не — в артерії... Арт, чи — акт,
чи — антракт — в атмосфері... Сірники кінчають
на свічці... феєрію... Фен та фан — де фанфари —
фарбовані- ми лежали в акваріумколі... А ті коси на
коло с- пАААА — дали... спА-ДА-ли... А... — далі???..
А — ДАЛІ!!!

Р. S.:

Далі!

Сальвадор!

Автордор!

Живемо наосліп:
не коханці, не одружені, не розлучені.
Стоїмо на самісінькому шпилі
піраміди буднів,
руками розгортаємо манускрипти видінь:
що було... що є... що буде...
Навіщо?
Попереду нас наввипередки
бігають краплини —
від стебла старту до позеленілої цятки
збіжності горизонтів.
Чуємо, як живе голос,
витіснивши з вуха зайві напівтони,
як присіло захекане повітря,
набігавшись за вічність,
як поглинає нас дрімуча тиша
власного піщаного лісу.

...а весняні котики підморгують
твоїм пальцям,
вимірюють відстань від нігтя до крові.
Проситься на руки пожовклий від напруги
листок з карбованим БУ-ТИ —
він випикує на долонях ієрогліфи любови,
закодовані книгою змін.
Світлини, вивірені миттю,
туляться одна до одної,
завбачають неминуче...

...Я — у стані піке
переживаю перше переродження.
— Ти — моє все-е-е... — балансує між небоземлям.
На мене свариться тиша, гукає труба...
А ми, розмовляючи,
вкотре ховаємося від силуету смерті,
що застиг на розчавленому склі
графікою ночі.
Прикута до болю, вигинається наша Любов,
поранена цвяхами осуду.

— Байдуже!!!
...не коханці, не розлучені, не одружені,
з ладанками, пришитими до душ,
очищені сварожим коловоротом,
ступаємо у єдине Спільне...
наосліп...
За нами, вхопившись міцно за перст Божий,
біжить
наше дитя.
2008 р.

(ОДА ЧИ О! ДА СЕРЦЮ)

I
Троль тіла.
Ти ж
хо-ті-ла?!
троїстих траєкторій)))
Голова — тріщина...
ТРИ?
Ще?
На!
Звивин кураж...
Стоногий абордаж...
Зади-ха!-ю-сь...аж...
Барди — в ребрі.
Ребро — в музиці.
Ретро — в подушці
очі вибалушило — і —

не
заснуть!
Підпираю сон сірника-ми
а... ми
підлогу Ви-стелили собою
кутом дев'яносто градусів...
Град?УСІ?!!!

II
Байдужість і відчай —
кардіоцентричні...
Язичкова аорта
намуляла
сонну точку
сердечної дулі.
Що у серця —
і скепсис,
і коклюш...
доле,
запхнися... коком...

У столичний
вгорнися кокон,
щоб з кокаїном —
в акваріум —
в якому вже
мертва риба!
Відбитки води — бестіарій. А
риб'яче серце — дримба...
...Я виверну лоно ідишу —
Вмонтую в зізду два кола...
...Ніч бісектрисою ділить
кути...
Де — сама....
І —
ГОЛА...
Гола...
Гола...
ГООООООООЛЛЛЛ!

ПЕРЕСПІВИ

з азербайджанської
сучасних авторів

Сахават Сахил

Ти мене не обрала —
Тільки я не Паріс,
але й ти не Олена...

Життя як доля
законів неписаних —
не знаєш де і як міняти...

твоя свобода
розміром твоїх даних —
90-60-90...
Ось і все...

Ельвін Бакіроглу

Життя не може бути нудотним

Життя не може бути нудотним
Скільки не дивився б я на годинник,
Бачу подвоєння чисел:
23:23

Не може бути, коли
щоденна страва:
смажена картопля;

Напій, який ти випиваєш:
H₂O;

Сон, що сниться тобі:
жахливий;

Болото, в яке ти впірнув:
життя;

Дихання твоє:
O₂ Co₂;

Обличчя, що надить тебе в свічаді:
Усім знайоме.

Зневіра, яка зчитується з обличчя:
Це відомо тільки мені;

І однакові числа на годиннику
00:00 —
Стільки можуть повторюватись ...

Але життя не може бути таке нудотне...

Алік Аліоглу

Забуті краєвиди цих земель

І запис
Коли відвідую її,
Сумує мій
Пил на обличчі,
Боюся, що забуду.

Небо людям
Знайоме кольорами.

З її віконця
Небо чітко простежується,

Закурив, і —
стоїть мовчання.
А вона лежить в павутинні.

II запис
Люди, йдучи мені назустріч,
Завжди нагадують когось.

Ця знайомість є
найріднішою, забута,
захована в людях.

На людських обличчях
невимовний смуток,
А в душі — страх.

На цих просторах — помста
відчуження...

Години року — острахом незмінності,
Сонце —
страх не сходу,
Вітер — страх невіяння,
Бунт...

У дітей — завжди плач безпричинний.

Надії старовинні, дуже древні.

З твого вікна завжди дрібнота визирає...

Наприклад — зустріч двох у парку.

Візьми-но дідусеву рушницю.

Стріляй у це видиво.

Знищ.

III запис

У 1925-му році

люди, живучи на цій вулиці,

були чорно-білими,

рухалися швидко,

і завжди кадри були з тріщинами...

В пилюці були.

Бракує останньої сторінки...

Люди, мешкаючи на цій вулиці,

Читають щоденні новини,

І тішаться...

І не знають, якою буде погода завтра...

Ми — тіні тих людей, що

живуть на цій вулиці...

Не ми створили це небо.

Не ми залишили зморшки і тріщини на обличчях.

Ми не подарували цим людям ще одне життя.

І не ми відбирали в них життя.

Люди народилися для того, щоб тішитися.

Від цих, що зачиняють двері в метро,

Від цих маленьких ліфтів,

Від цих жувальних гумок,

Від цих віджитих туфель,

розбитих склянок

Хочемо врятуватися!

Допоможіть!

Запаліть вуличні лампи!

Нюрангіз Гюль

Забути...

Ти, як розчахнуте дерево,
Сильне і природне.
Приховане і самотнє...
Все одно
Люди не люблять невизначеності...

Безсмертні всі рантки,
Безсмертні всі втрати...
Триває відсутність твоя в цьому місті.

Цього ранку я знову
Подумала про безглуздя.

Колір безглуздя, як колір в'язничних стін.
І про тебе подумала я —

Відтепер не присвячуватиму тобі вірші —
Писати вірші,
означає присвячувати себе.
Життя — зовсім не вірші,

Зрозуміла я...
Не зможу тебе лишити...
Тебе можна тільки замінити.
Ось тоді зможу, напевно, і забути!

Кенуль Гасангулу

Пейзаж на світанку

Уже за першими променями очевидно —
народження Сонця — потужне!
його помаранчеві руки
безжально б'ють навідліг
по грудях, що впали в сплячку гір —
обпалюють
пробуджують
проганяють
комах, що заночували
на випуклих грудях гори.
Велич сонця і комашки
зовсім не применшує ревнощів...

Алі Ширін Шукюрлі

МЕМЕНТО МОРЕ

(Моцарт. Реквієм)

Як вам написалося, —
чи ж смерть настільки прекрасна,
чи саме творіння виявилось смертельне?

То був це плач по смерті
або насмішка над нею,
коли ви хотіли
навік залишити
лоно скорбот?

Грайте, музики,
мені реквієм, грайте.
Забути б про все,
забути про те, інше,

про минуле минулого,
про всіх і вся навколо,
Волоссям обрости,
і краватку відкинути,
і танцем труснути.

Зіграйте мені, щоб я забувся...
в ще болючіше життя закохався...

Зникнення **(Вірші-есе)**

Повзу драбиною
на 3-ю Баїлівську,
що стала щоденною
моєю вилазкою.
Радість Сізіфова, —
в гору йду я,
щодень — знову — з нуля...
Вантаж тягни.
— Сам собі вантаж я.
Вантаж —
земний?
поглядом кинеш
в далеч доріг, —
одноманітно
є-дино-ріг
живеш, і

дугою фонтана —
струмінь чіткий,
мов перекру-чений,
летить по прямій.
Так і життя,
за колом коло,
а коло круга —
порожні
проколи.

Ну так, причандали —
дорожній побут
ти маркет ходячий,
плати й за чобіт...
згадаєш колишні
дні зі штанини:
«Хвости» живі,
шум штовханини.
сусідську крихітку
прихопи,

аби
скостили морок,
і — на диби.

Так, зміни,
«Хвостів» не злічити.
Змінилися й ціни.
Дивись — благодать.
благодать — маскулінна...
«Ніщо не зника,
все — пластилінне».
Але ж і втрачає
обличчя меча
часу
в якому
існуєш,
щодень і щоночі,
радієш, сумуєш,
страждаєш...
Гашиш...

Ледь не колишній,
Ледь — інший,
ледь — грішний —
ледь спиш
фатум земний...

...Бездомна кішка,
чи — кіт масний,
Крихітка внадилась... чи
горнеться
до дверей горлиця...
Потребує ласки —
з якої ще ери,
але ж той погляд —
погляд холери...
Благальний погляд —

а хто в нас — судді? —

Я — волоцюга...
що: лише людям
дано право жити?

Батьку,
опинившись у позасвітті —

останньої миті
я зрозумів:
КвіткИ-одноденки,
й метелики є,
але це все — людське
скістковувати повіки
винахід віку
самих же людей —
лишити світ тлінний
і — мерщій — в позачасся ...

...Додому прийдеш —
скидай, що бачиш,
у затишку, в побуті ранку
тужать щаблі,
втрачають терпіння,
черевики твої
навощені до розуміння
вивчають дороги,

несходжені, змінні...
Одного разу
дощі невситимі
ввійдуть в шаблі,
в шаблі, як — в піну,
здійснивши злочин
супроти тебе,
Як пам'ять кроків,
як пил — на небі.

Час здатний все знищити.
Й Ти — вже — забутий.

і 3-ї Баїлівської не буде...
самого Тебе, і шаблів,
що подошвами стерті.
Десь кроки
відлунюють смерть...
Інший Сізіф —
на шаблях же тих...
камінь котитиме й
перестане...

Літній дощ

торкаюся поглядом, потім — рукою
випадкових літніх дощів.
Дерево гойдає кайнозої,
листя перешіптує зірки.
І здається, сльози, ніби лезо —
Крізь образИ стомлених дерев...
Батьківська оселя... стреси-стреси...
і образа смертю... плач і рев.

В кого ніч, як покута:
Важко усмішку видобувати з губ.
Туга, що наповнює, — отрутна
З волі фатальної хомут.
Дах не з'їхав так безповоротно,
потяг не завмер — але — чека-є...
Десь усі розгублені, мов вОрони,
на снігу...
розлука... і донька...

Все минуше, все, що є на тверді.
Вже повірте.
Суд і поїзди
йдуть назавжди.
Йдуть в обличчя смерті
Ніщо, ніхто не може повтори-
тися...
Все розчиниться, як тане в небі лайнер
Осяяння духу, світло струму —
точки замкнутого кола не волають...
бо з життям зжилися,
з його сумом
з тлінністю, в стежі земній закутій —
завершить шлях
і повертає в морок.
Та дорога в'ється, як мотузка,
де він — той причал — і друг, і ворог.

Кілометри, двісті й половинка,
може, трохи з гаком...

Ось і рідна втомлена домівка
отча кров із перцем та із маком,
все своє мовчання зберігала...
Був не радий та безплідний сад...
Я приїхав... я таки приїхав...

Дош мене вже відштовхнув назад...
Але знаю, що повернення — це мука...
Дош мовчить... веде мене за руку.

Ймовірність щастя

Присвята Віславі Шимборській **

Падеде дощинок, що сповзають по віконному склі.

Кожна шепоче своєю мовою.

Кап ... кап ... кап ...

Перша крапля:

Ландшафт душі сколихне віконну раму,
ніби дублюється знайома колись картина
коли ж? Не пригадаєш, як не намагайся.
бо ти сам — матриця пам'яті,
може, минуле твоє — столітньої давнини.

Друга крапля:

Ти хочеш побачити час, ось він —
зморшки на обличчі скуйовдженої старої,
що переснила на світі,
під докучливою опікою доньки.

** Віслава Шимборська — польська поетеса, лауреат Нобелівської премії (1924-2012).

Третя крапля:

Ти бачив горе з гордістю — зазирни в очі
тій, що зростила Мубаріза Ібрагімова***,
заплакані материнські очі.

Четверта крапля:

Є люди — усмішка закарбована на обличчі
Хоча душа й доля — ножові.

П'ята крапля:

Ти бачив вірність, що загускла кров'ю?
Любов, що мічена смертю?
Тобто Фаріза з Ільхамом****.

Шоста крапля:

Очі заплющ — стули віями білину світу.
він — зримий, із часів палеоліту.
Співзвуччя перевтілень, і співпереживань
Зів'яне колір щастя і кохань
життя ж — згорить...

*** Мубаріз Ібрагімов — Національний герой Азербайджану.

**** Ільхам загинув під час Чорного січня 1990 року. Його наречена
дружина Фаріза, не витримавши горя, покінчила життя самогубством.

Сьома крапля:
ймовірність щастя
обернено пропорційна тяжкості нещастя
Чим менша вона — то наповненіше
сподіванням щастя, скажімо, «ен».
Реальність сподівання, припустимо, «ер».
А ймовірність щастя — «пе».
Якщо одне дорівнює іншому —
доля — в екстазі...
Чим більше хочеться іншого —
куций — підсумок.
Я вам не пророчиця,
Але бачить Бог,
що вище не стрибнеш своєї голови
л-О-Ви?

Ти життя проживи,
як в хресті — від хреста.
Живи, коли — гірко,
Коли солодко — теж...
Кап ... кап ... кап ...

Гюнель Шамілгизи

ЧАЙ

Чай, що вистигає в блюдці:
Ковток твій,
Ковток мій.
Я заварила
А ти налив.
темний чай —
Як твій характер.
І наших почуття ледь вистачить для одного ковтка —
що вистигає швидше, ніж чай в блюдці.
Гіркота паром огортає голову —
Але не забуваю я про це ніяк.
Адже чимало таких родин.
Мають гарячий чай в блюдці, що парує.
— То з перших днів мають холодний чай.
Але у нас ще одне горе:
— Не лишилося цукру.
Солодких снів тобі...
Бодай снів.

Жале Ісмаїл

Якщо хочеш жити...

Хочеш жити?
Заплющ очі.
Простягни руки вперед,
посміхайся...
В кінчиках пальця —
ти.
Після кожного твого кроку
до щастя, що відступило на крок
іди,
поки
НЕ доторкнешся до неї —
до щастя.
...Захоплююче...

Акшин Еврен

Батько **фрагмент**

Батьку,
Білі хмари застрягли в волоссі твоєму;
Вода наповнює легені
Щораз, коли шепочу, що «я дихаю тобою, тату» —
Циркуючи, з'являється піт у моїх очах.
Розплакалися і твої очі.
Синоптики попередили: моїй долі не минути зливи.

Епілог життя кожного батька
Вдивляється зі смутком в «Око ТВ» кожного сина.
А тріумф миттєвостей відклали, оскільки,
Мій шах повалений, мені — мат.
Вибач, батьку! Долею у мене знову двійка.

Світ наш — це світ втрати.
Не заблукай, благаю. Буду собакою твоїх передмість.
Кажуть собаки вірні слуги.

Земля для всіх стає підлогою —
А для смертних стелею до того ж.
Стільки раз ми б'ємося головою об каміння, що
тоді надгробним каменем нас причавить.
Зі смертю ми очищуємося, батьку,
Але чому наші тіла знову омивають брудною водою
світу цього?

В кожній тиші на мотузках шибениць,
Мов на струнах, грав я смертний марш на своїй сазі.
Пробач, батьку! У мене знову фатальна двійка.

* * *

Спершу народжується любов,
Потім дитина.
Надії ніколи не цілують щоки радощів.
Життя наше, як риба, відірвана від моря.
Життя присвячуються запізнілим коханням.
Якщо буде донька — наречу Надією
Як надію, яка помре після мене.
Зі мною щось сталося —
І ти це відчуваєш,
Бо знаєш —
Спершу народжується любов,
Потім дитина.
Може, цю дитину народиш ти —
В утробі часу, поки він може затриматись.
Ти гідна мук цієї ночі,
І думок, що — перервані в цій попільничці...
Я свій час хотів звірити на грудях з твоїм годинником —

Може, тобі смішно.
Але це моя помста за всі дороги,
Які сходив, за всі запізнення.
Спершу народжується любов,
А потім...
Потім скажу...

Літературно-художнє видання

МУДРАК Леся

ТекС-ТИ-ЛЬ & Libido

(рефлексії)

Збірка поезії, перекладів, переспівів та прозових етюдів

Ілюстрації, обкладинка *Христини Лукащук*

Верстка *Марія Степурина*

Директор видавництва *Іван Степурін*

Підписано до друку . 2015

Формат 90х60/16. Папір офсетний. Друк офсетний.

Ум. друк. арк Наклад прим.

Видавництво «САММІТ-КНИГА»

Україна, м. Київ, вул. Обсерваторна, 25

Тел./факс: (044) 287-69-70

sbook.com.ua, sammitbook@ukr.net

Видавниче свідоцтво ДК 4563 від 13.06.2013